

Baastrup en række krav. Så mener jeg, at vi er på vej ned ad en glidebane, som betyder, at friskoletraditionen i Danmark vil få svært ved at overleve. Jeg er ikke sikker på, at SF er uenig med mig i, at det ville være en katastrofe med denne unikke skoleform, som har betydet så meget igennem årtier, men hvis vi får en samlet friskolelovgivning, der paragrafer på paragraf gælder alle frie skoler i Danmark, for at holde styr på Tvindimperiets 30 skoler, bliver der stadig mindre plads til friskoleideen, og det må jeg advare imod. Detailregulering af de frie skoler kan vi ikke acceptere.

Der er blevet sagt, at det er nødvendigt med et forstærket tilsyn. Det vil jeg ikke afvise, men der har jo igennem årtier været tradition for, at de frie skoler selv var i stand til at værne om den frihed, som lovgivningsmagten havde givet dem, og at staten ikke skulle hverken være barnepige eller politi over for deres måde at drive skoler på. Men det har Tvindimperiet og dets måde at drive skoler på på det nærmeste har tvunget os til, fremgår det af de ting, som Rigsrevisionen sammen med statsrevisorerne har afdækket og påtalt.

Må jeg også minde om, når vi taler om Tvindimperiets skoler, at jeg er sikker på, som flere ordførere har sagt, at der er elever, der har glæde af at gå dér og trives dér. Der er medarbejdere, der er engagerede, og for hvem det – ja, jeg tør godt bruge udtrykket – er synd, at deres skole måske ikke, det ved vi jo ikke, kan fortsætte. Men man skal huske på, at Tvindimperiets måde at drive skolevirksomhed på ikke er den almindelige. Den er meget usædvanlig, for friskoletraditionen bygger jo ud over det ganske land ofte på, at en kreds af engagerede mennesker i et lokalsamfund i flere år arbejder på at etablere en fri skole.

Hvordan foregår det som hovedregel i Tvindimperiets virksomhed? Det foregår ved, og det kan man læse om i avisen år efter år, at Poul Jørgensen tager af sted med tilstrækkelig mange penge til at opkøbe en ejendom, der egner sig til skoledrift, og når det er sket, sætter man et hold i gang med at skaffe elever rundt i det ganske land, men også langt uden for landets grænser. Det er en meget anderledes og en meget usædvanlig måde at oprette og drive skoler på. Jeg bryder mig ikke om den, men lad det nu være, det værdifulde ved vores friskoletradition er jo netop det folkelige udgangspunkt.

Så vil jeg bare sige til sidst for at understrege, hvad jeg har gjort før, at vi selvfølgelig er meget

opmærksomme på de elever, som måtte komme i vanskeligheder. Vi vil selvfølgelig gøre alt, og jeg skal ikke gentage, hvad jeg sagde i min indledning, for at hjælpe, sådan at ingen kommer i vanskeligheder.

Må jeg så blot til dem, som har talt om det retspolitiske, sige, at det var jo en gentagelse af, hvad der blev sagt under førstebehandlingen af lovforslag nr. L 268, hvor jeg har kommenteret tingene. Men jeg har åbnet for, at vi nærmere overvejer, om det er muligt at imødekomme nogle af de betænkeligheder, som er rejst, og det vil ske i de kommende dage.

Så har jeg lyst til at sige til hr. Jens Hald Madsen, som måske af særlige grunde nævnte Lejrekredsen og min forgænger, tidligere undervisningsminister Jørgen Jørgensen – hvis jeg forstod det ret, var det som et lysende eksempel på at drive god lovgivning med stor respekt for de frie skoler – at jeg er enig. Men det var altså også min forgænger Jørgen Jørgensen, der lovgivningsmæssigt tog et initiativ her i Tinget i forbindelse med sagen om de islandske håndskrifter, der dengang skabte utrolig megen politisk strid – og det søger jeg ikke – og var overordentlig ømfindelig. Mange mente også dengang, at det var meget kritisabelt.

Jeg tror, man i dag må erkende, og det er den replik, jeg gerne vil af med, at det vist i dag anerkendes af de allerfleste, at ministeren dengang indtog et tænksomt og fornuftigt standpunkt.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg kan forstå, at ministeren har den samme holdning til dette lovforslag, som Fidel Castro har til de ting, han har lavet, at historien vil frikende ham; det er jeg nu ikke sikker på.

Men jeg kan i hvert fald forstå, at ministeren ikke hørte efter, hvad det var, jeg ville sige i de bemærkninger, jeg tog op over for Venstre og De Konservative. Det var sådan set en reaktion på ministerens udlægning af, hvorfor lovforslaget dukkede op, idet ministeren sagde, at der var et politisk flertal for, at den lov skulle komme.

Sagen er, og det hørte vi både fra Venstre og De Konservative, at det ikke var tilfældet, og derfor må jeg konstatere, at det er endnu et eksempel på, at ministeren ændrer forklaring og hopper fra den ene isflage til den anden; når den ene ikke kan holde, tager man den næste og den tredje og den fjerde og den femte, og vi får at se,